

Οκταβιο Πας (1914—)

ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΥΜΝΟ

Η μερα ανοιγει το χερι,
τρια συννεφα και λιγες λεξεις.

ΣΤΗΝ ΑΥΓΗ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΖΗΤΑ Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Στην αυγη αυτο που γεννιεται ζητα τ ονομα του
το φως σπινθηριζει: στα νυσταγιμενα δεντρα
τα βουνα πηδουν στην οχθη της θαλασσας
ο ηλιος βουτα στο νερο με τα σπηρουνια του
η πετρα πολεμα και διασπειρει λαμψεις
η θαλασσα παροξυμενη ανεβαινει στον οριζοντα
εκπληκτη γη που ρεπει στη γλυπτικη
ο κοσμος σηκωνει το ακομη γυμνο μετωπο του
πετρα λεια και στιλπνη για να χαραξεις τραγουδι
το φως ανοιγει την δενταλια των ονοματων
αρχη υμνου σα δεντρο
ανεμος κι ονοματα λαμπρα μες στον ανεμο.

ΛΟΦΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΥ

Εδω οι παλαιοι υποδεχονταν τη φωτια
εδω η φωτια επλαθε τον κοσμο
το μεσημερι οι πετρες ανοιγουν σα φρουτα
το νερο ανοιγει τα βλεφαρα
το φως κυλαει στο δερμα της μερας
απεραντη, σταγονα οπου ο χρονος ηρεμει κι αντανακλαται.
μεταφραση: Γ. Κ. Καραβασιλης

Ταντεους Ροζεβιτς (1921—)

ΦΩΝΗ

Σακατευουν βασανιζουν ο ενας τον αλ-
λο

με σιωπες με λεξεις
ως ναχαν μιαν αλλη
ζωη να ζησουν

το κανουν
ως ναχαν ξεχασει
οτι τα σωματα τους
ειναι επιρρεπη στο θανατο

οτι το μεσα των ανθρωπων
ευκολα καταραει

αλυπητοι ο ενας για τον αλλο
ειναι πιο αδυναμοι
απ τα φυτα και τα ζωα
μπορουν να σκοτωθουν απο μια λεξη
απονα χαμιογελο απονα βλεμμα.

μετ.: Αντωνης Ελευθεριωτης